La inèrcia de guanyar

El Girona supera el Mallorca gràcies a un cop de cap de Juanpe a tres minuts del final en un partit força espès dels gironins

Les imatges del Girona-Mallorca

Com els grans. Així també sap guanyar el Girona els seus partits. Segurament perquè ja és un dels grans equips de la categoria i també qui sap si també perquè el destí n'hi té una de ben maca de reservada aquesta temporada. Només així s'explica que els homes de Pablo Machín sumessin ahir els tres punts davant un Mallorca que va tenir cinc ocasions no clares, sinó claríssimes, per obrir el marcador. Va ser segurament el partit més espès fins ara a Montilivi però ja se sap que el que compta són els gols i el Girona en va fer prou amb un de Juanpe a la sortida d'un còrner quan el partit ja tocava a la seva fi. Era tot just la segona rematada a porteria dels gironins i va resultar letal i decisiva per a la victòria. És a dir, que al Mallorca li va succeir el que força sovint li passava al Girona no fa tants anys: marxar d'un camp amb cara de babau veient com el rival amb ben poca cosa s'enduia el triomf. Amb l'1-0, els gironins arriben als 49 punts i podran seguir avui ben tranquils des del sofà i una paperina de crispetes els partits dels seus perseguidors.

El Girona arribava al partit amb la intenció de fer bo el punt aconseguit a Almeria. L'aval de jugar a Montilivi –sis victòries en les sis últimes jornades– semblava del tot convincent tot i que durant la setmana Machín i el cos tècnic ja havien transmès als seus homes la perillositat del Mallorca. De fet, els balears van sortir embalats, decidits a fer ennuegar ràpidament el Girona per tal d'encarar-se el partit i poder jugar més còmodes la resta de minuts, a veure-les venir. Els ensurts van ser descomunals per a la parròquia local, que va veure com en dos minuts Juan Domínguez enviava fora, amb tot al seu favor, una passada de la mort letal de Pol Roigé. Al cap de pocs segons, seria el davanter africà qui tornaria a fregar el gol, amb un xut creuat que entre René i el travesser van evitar que entrés. Amb deu minuts, el Mallorca ja havia deixat clar que no havia vingut, d'entrada, a buscar l'empat.

Amb jugadors mòbils i àgils en atac com Roigé, Culio o Lago , els balears havien ensenyat les urpes primer. Malgrat tot, el Girona no s'arronsava i, després dels dos espants, va començar a estirar línies. Res d'extraordinari tret d'una magnífica internada de Coris per la dreta que no va trobar rematador. L'alta pressió del rival dificultava que Borja García i Granell participessin en la fase de creació i això emboirava el joc dels gironins. El Mallorca tornaria a posar l'ai al cor als gironins amb una tercera claríssima ocasió encara abans de la primera mitja hora de joc (m.26). Seria novament Lago Junior, que no va saber definir un u contra u amb René, amb una vaselina que va sortir per sobre del travesser. La quota d'ocasions desaprofitades semblava coberta i això havia de fer esperonar un Girona lligat de mans i peus que no trobava el seu espai. Encara abans del descans, Juan Domínguez, en un contracop, es va trobar una pilota morta a la frontal de l'àrea i la va enviar als núvols. La millor notícia va ser l'arribada de la mitja part. Això sí, sense que el Girona hagués posat a prova el porter mallorquí, Cabrero.

Machín havia tingut feina durant el quart d'hora de descans per mirar d'ajustar tàcticament l'equip. Hi havia temps de sobres per a guanyar el partit i més tenint en compte tot el que havia arribat a perdonar el rival. Ho tornaria a fer Pol Roigé (m.55), que va enviar a les mans de René una pilota que li va caure morta a l'àrea. Calia un cop d'efecte, ja fos des de la banqueta, on Machín ja feia estona que tenia escalfant Mojica i Longo o amb alguna acció al terreny de joc que esperonés tant l'equip com l'afició. La decisió del tècnic sorià va ser retornar als orígens fent entrar Longo en el lloc de Borja García, passant a jugar d'aquesta manera amb dos davanters centre.

El partit avançava i el Girona semblava haver fet un pas -petit això sí, endavant. Els de Machín tenien la pilota i la movien a un bon ritme a camp contrari amb centrades i pilotes bombades a l'àrea que no trobaven destí. Les ocasions no arribaven i el públic començava a desesperar-se. El darrer quart d'hora va convertir-se en una partida d'escacs entre Machín i Olaizola. El basc va apostar pel factor Lekic i acte seguit, el sorià va donar entrada a Mojica, que s'estrenava a Montilivi. La presència del colombià en el lloc de Coris va fer situar Aday a la banda dreta. Amb Mojica i Longo al camp, el Girona tenia pràcticament tota la carn a la graella per mirar de trobar una clarividència ofensiva que durant vuitanta minuts no havia fet acte de presència. La primera oportunitat arribaria a la sortida d'un còrner i a punt estaria de suposar una alegria. Cabrero van evitar que el cop de cap de Juanpe acabés al fons de la xarxa. L'expulsió de Culio per doble amonestació –se l'havia estat buscant feia estona– seria el punt d'inflexió necessari i faria de desllorigador. A dos minuts per al final, Juanpe superaria Cabrero amb un cop de cap letal que faria desbordar Montilivi. El premi arribava a pilota aturada i en el millor moment. No feia justícia al marcador però sí que durant la represa el Girona havia aclaparat el Mallorca amb pilota. El partit no estava tancat perquè restaven 5 minuts d'afegit que començarien amb un petit conat de picabaralla i que el Girona sabria gestionar a la perfecció davant la desesperació d'un Mallorca que no s'ho creia. La fortuna somreia als gironins, que continuen invictes a l'estadi, on acumulen ja set triomfs seguits.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/02/19/inercia-guanyar/830255.html?utm_source=rss